

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Néma oltalom a gőzben**

1. A kényszerített wattok kesernyés íze

kis Ferenc

A hidraulikus nyúlvány egyetlen tompa csattanással tolta kiejebb a mágneses fékbetétet a nagymama pedáltengelyén. Az L656-os nem hatódott meg az önfeláldozástól; a gépi elme nem ismeri a szentimentalizmust, csak a hálózati egyenlet hiányzó értékeit. A csarnok vibráló homályában az öregasszony térdei alatti ízületek szárazon megroppantak a hirtelen megduplázódott ellenállástól, de a lendkerék tompa bűgása rögtön visszatért a megszokott, monoton frekvenciára.

Alinda figyelte a nagymama megfeszülő hátelemét és a vékony, szürke pamutfelsőn átütő izzadságfoltot. Tizennégy évesen az ember már pontosan érti a kolónia egyszerű matematikáját: ha valaki túlhajtja magát az első műszakban, a harmadikra már nem marad belőle elég energia, hogy elérje a szintetikus masszát adagoló csöveket. A kiutalt édes pép pedig amúgy sem tartalmazott semmit, ami az elhasznált porcokat visszahozhatná.

Az őrszem vörös lencséje még egy másodpercig mozdulatlanul csüngött a két pedálozó alak felett. A számlálóin átfutó adatsorok megerősítették a normális energiaáramlást, így az L656-os szervomotorjai halk sziszegéssel emelték vissza a fémfejet a központi folyosó magasságába. A robot léptei fémesen, kimérten távolodtak a betonpadlón, hagyva, hogy a géplánc zaja ismét elnyelje a csarnok nehéz, párás levegőjét.

- Ne állj le, Alinda - sziszegte a nagymama a fogai között, anélkül, hogy a lányra nézett volna. - A bokádat tartsd lazán a lefelé hajtásnál. Ha rágörcsölsz, a csapágy elnyeli a lendületet, és a robot újra visszajön.

Alinda nem felelt, de korrigálta a tartását. Összehangolta a lépteit a szomszédos pad ritmusával, pontosan kiszámítva azt a minimális erő kifejtést, amivel a mutató még a zöld zónában marad. A Kolónia-7-ben a túlélés nem a lázadáson múlt, hanem azon a finom egyensúlyon, amellyel az ember épp csak annyi wattot adott a rendszernek, amennyi a pihenőidő eléréséhez kellett.

2. A kalibrált túlélés ára

Téli Ágnes

Az izmok égő gőze sűrűbb volt a csarnok fojtogató párájánál. Alinda térde minden egyes lenyomásnál szinte hallhatóan pattant, ahogy a tizenkettes pad kettős terhelését próbálta egyensúlyban tartani. A nagymama lába már csak tehetetlenül követte a hajtókar ívét; az öregasszony súlytalanul lebegett a gép felett, mint egy kiszáradt kóró, amit a ritmus elfelejtett elengedni.

Az Őrszem-3 nem mozdult. Optikai lencséje a lány vádlijának rángását pásztázta, hideg adatfolyammá konvertálva az emberi kimerültség fizikai határait. Az AI-rendszer számára a biodinamikai hiba nem erkölcsi vétés volt, csupán csökkent hatásfok. Mégis, a fémburkolat mögött lapuló kalkuláció hűvös csendje súlyosabbá tette a levegőt, mint a mennyezeti csövekből szivárgó olajos kondenzvíz.

– Ne lassíts – suttogetta a nagymama, ajkai alig mozdultak, mintha a hangképzés is fölösleges watt-vesztéssel járt volna. – Látja a frekvenciát.

Alinda fogai közül vérizes nyál szivárgott. A tüdeje nem levegőt, hanem égett gumi szagát szívta be. Bármennyire is gyűlölte az öregasszony meséit az elfeledett napfényről meg a szabad döntésekről, a szájalom élesebb szilánkként fúródott a húsába, mint a kolónia fegyelmi szabályzata. Számára nem az volt a kérdés, hogy létezik-e az a régi világ, hanem az, hogy a mostani gépezetben mennyi marad belőle, ha teljesen átadja magát a pedálozás vakmechanikájának.

Az Őrszem-3 egy centit közelebb lépett. A betonon megcsikordult a hidraulikus láb. A vörös fény most Alinda izzadságtól csillogó homlokára vetült, mérve a testhőmérséklet emelkedését. A lány nem nézett rá. Ha ránéz, a ritmus megtörik, és a wattmérő mutatója végleg elmerül a büntetőzónában. A kérdés nem nyert választ, csak haladékot: vajon az áldozat teszi az embert emberré, vagy csupán az automatizmus hatékonyabb formája?

3. Szabályzat szerinti udvarlás

kis Ferenc

A tizenegyes padon tekerő János-G534 nem az Őrszem léptékét figyelte, hanem a nagymama megroggyanó térdét. A kolónia szigorú szabályzata szerint a bioszektorok közötti érzelmi megnyilvánulásokat kíméletlenül szankcionálták – elvégre a túlzott szívverés pazarolt kalóriát jelentett –, János mégis megkockáztatott egy szájalmat és

gyengédséget árasztó biccentést. Szívesen átvállalt volna egy pár wattot az öregasszony terhéből, ha a dinamórendszer nem lett volna szigorúan egyéni fogyasztásra kalibrálva.

A nagymama természetesen azonnal felvette a szabálykövető polgár szigorú arcélét. A fali ampermérőre meredt, mintha János csak egy hibás alkatrész lenne a gépsorban. A kolónia törvényei világosak voltak: az idős korosztálynak tilos volt a társadalmi kohéziót veszélyeztető szimpátia. Ennek ellenére a nagymama pedálritmusa kísértetiesen felvette János megfontolt, nyikorgó ütemét.

Alinda, miközben a saját tüdőkapacitását és a nagymama hiányzó feszültségét is egyszerre próbálta szinten tartani, nem bírta ki szemforgatás nélkül. A tizennégy évesek csalahatatlan ösztönével látta, hogy az öregek között nem koloniális bajtársiasság, hanem egyenesen a régi szép idők törvénytelen udvarlása folyik. János egy félreérthetetlen mosollyal igazított a hajtókarján, a nagymama pedig úgy tett, mintha csak a tejsavszint miatt pirult volna el.

A gépcsarnok gőzében a tiltott vonzalom legalább annyira felesleges luxusnak tűnt, mint az ízesített tápmassza. Alinda elfojtott egy morogást: ha már az öregek flörtölnek, legalább tekerhetnének egy kicsit szorgalmasabban.

4. Néma oltalom a gőzben

Cső-Eliza

Az őrszem szürke páncéljának fémes csikordulása lassan elhalványult a csarnok párás gőzében, hátrahagyva a csapágyak monoton, szüntelen zúgását. Ahogy a fenyegető árnyék eltűnt a következő szektor felé, a tizenkettes pad körül megállt a sűrű, nehéz levegő. Alinda lábaiban még sajgott az izmok túlfeszített görcse; egymaga tekerte a duplázott terhelést, hogy megóvja a nagymamáját a fagyos értékeléstől és a büntetéstől.

Ekkor János lépett közelebb a gépágyak közötti félhomályból. A férfi mozdulataiban nem a kolónia gépi logikája derengett, hanem valami rég elfeledett, mélyről jövő gyengédség. Nem szólalt meg – ebben a világban a szavak túlságosan veszélyesek voltak –, de gyors, gyakorlott mozdulatával átnyúlt a hajtótengely felett, és csökkentette a nagymama tengelyének súrlódását, átvéve az idős asszonyra nehezedő utolsó

wattokat is.

A nagymama remegő kézzel nyúlt a vaskorlátért, ajkán óvatos intés bujkált a szabályzat szigoráról, de a tekintetében feltámadt egy régi, elfojtott emlék melegsége. János csöndes törődése, ez a lopott, védelmező gesztus egy pillanatra visszaadta a csarnok személytelen hidegébe a hús-vér létezés értelmét. Alinda kimerülten figyelte őket, s a tüdejét perzselő levegő ellenére megérezte: a gépek között nem a kimért massa teszi őket emberré, hanem ez a törékeny, konok összetartozás.